

Arrest

nr. 249 704 van 23 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MORETUS *loco* advocaat J. SCHELLEMANS en van attaché H. NUYS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Samarkhel, in het district Behsud, provincie Nangarhar, waar u woonde tot uw vertrek uit Afghanistan. U ging hier deeltijds naar school, en werkte de rest van de tijd. Toen u nog jong was verzamelde u brandhout voor de familie, en naderhand werkte u samen met uw vader en later zelfstandig bij de douane van Jalalabad.

Uw taak bestond er uit om ladingen uit geopende containers te halen om inspecties mogelijk te maken, en om deze te kunnen overladen naar kleinere vrachtwagens. Op een dag kreeg u een bepaalde container toegewezen. De chauffeur van de vrachtwagen sprak u aan en zei u deze niet te openen, en bood u smeergeld aan. U weigerde, en haalde er een opzichter bij. Het bleek bij nader onderzoek dat er helikopteronderdelen gesmokkeld werden. De veiligheidsdiensten werden er bij gehaald. Voor ze hem arresterden liet de verantwoordelijke voor deze vracht u evenwel weten dat u een grote vergissing had gemaakt door de container te openen. Uw familie vond dat daardoor dat u maar beter kon vertrekken uit het land. Naderhand ging in het dorp ook het gerucht rond dat u gevaar zou lopen.

U vertrok uit Afghanistan zo'n 11 maanden voor uw aankomst in België op 16 december 2019, waar u op 17 december 2019 ook om internationale bescherming verzocht. Ter staving van uw relaas legt u voor: een taskara, werkbades van u en uw vader, documenten die u nodig had om bij de douane te kunnen werken, en de enveloppen waarin deze zaken u werden toegestuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het onderhoud duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

*Er moet er in dit kader **ten eerste** op gewezen worden dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. Initieel aan dat u geboren was op 30 september 2003 en op dat moment dus 16 jaar oud was (fiche nietbegeleide minderjarige vreemdeling). Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair ziekenhuis St. Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, Capucijnenvoer 7, 3000 Leuven op 7 januari 2020, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit onderzoek is immers gebleken dat u op dat moment een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 21,5 jaar, met een standaarddeviatie van 2 jaar.*

Toen u voor het CGVS gevraagd werd wanneer u geboren werd, gaf u wederom aan dat u 16 jaar oud zou zijn, op basis van wat er in uw taskara zou staan (CGVS p. 3, 4, document 1). Dit is een zodanig aanzienlijk verschil met wat het medisch onderzoek vaststelt, dat het niet verklaard kan worden door bijvoorbeeld de onachtzaamheid van uw ouders bij het mededelen van uw geboortedatum aan de lokale administratie. Er kan daarom ernstig getwijfeld worden aan de echtheid van deze taskara. Nadat u gewezen werd op de bevinding van het medisch onderzoek (CGVS p. 3, 4), bleef u bij uw eerdere leeftijdsverklaring. Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en dat u hiervoor ook een taskara voorlegde die niet correct uw leeftijd vermeldt, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om een mogelijk vals document voor te leggen en om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.

Wat betreft de problemen die u gekend zou hebben in Afghanistan, verklaart u dat u gevaar zou lopen vanwege een u onbekend netwerk wiens smokkelactiviteiten u verstoord zou hebben. U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Op basis van uw verklaringen viel er **in de eerste plaats** namelijk geen oorzakelijk verband vast te stellen tussen uw voorgehouden taak op het werk, en het aan het licht komen van de smokkelactiviteit. Uw taak zou er uit bestaan hebben om vracht over te laden van grote in kleine containers, of in het gedeeltelijk uitladen van een container om de inspectie mogelijk te maken en om de goederen te tellen. U besliste zelf niet welke container u zou moeten uitladen, en of een container wel dan niet uitgeladen, geïnspecteerd, etc. zou worden (CGVS p. 11, 12, 13). U stond zelf ook niet in voor de inspecties, enkel voor het fysieke werk dat hier aan vooraf ging (CGVS p. 13). Hierdoor is het helemaal niet duidelijk waarom u bedreigd zou worden omwille van het openmaken van een container met gesmokkelde goederen, of waarom men u zou proberen omkopen; u was helemaal niet bij machte om te weigeren de container open te maken, en u had geen zeggenschap over welke containers die dag gecontroleerd zouden worden. U was gewoon het instrument van de officieren van de douane. Het is daarom zeer twijfelachtig dat men u zou bedreigen omwille van uw voorgehouden taak, waar u meermaals op gewezen werd (CGVS p. 16, 17, 18, 19). Het is maar weinig aannemelijk dat iemand met uw rol in het hele proces de focus van dreigementen zou worden.

U legt **ten tweede** trouwens afwijkende verklaringen af over het gegeven of u alleen dan wel in teamverband het werk zou uitvoeren waardoor u verklaart in de problemen gekomen te zijn. U spreekt als u het hebt over uw werk steeds over “we” (we checken de goederen, we openen de containers, we maken rijen, etc.; CGVS p. 12, 13), en verklaart dat u in een team met twee anderen zou werken, een oudere en een jongere collega (CGVS p. 14). Ook als u het specifieke incident bespreekt, stelt u dat “we spraken met de chauffeur, zeiden dat we deze wouden openen... we drongen aan... we hebben niet akkoord gegaan” (CGVS p. 14), en stelt zelfs uitdrukkelijk dat uw teamhoofd u en uw collega’s zei om de aparte container te openen (CGVS p. 14). Later in het onderhoud, als u bevrraagd wordt over of en waarom enkel u in de problemen kwam, verklaart u plots dat enkel u de container in kwestie opende, terwijl de collega’s de anderen bekeken (CGVS p. 16). Het lijkt er sterk naar dat u uw relaas zonder meer herschrijft naar mate u gewezen wordt op lacunes, wat de aannemelijkheid verder ondermijnt.

Aansluitend hierop kan **ten derde** trouwens ook aangestipt worden dat het maar vreemd zou zijn als niemand anders van uw collega’s met dergelijke dreigementen te kampen zou hebben gehad, met name uw vader en oom die daar ook werkten (CGVS p. 5, 6). Noch uw familieleden die op dezelfde werkplaats actief waren, noch uw directe collega’s zouden voor zover u weet problemen gekend hebben na uw vertrek (CGVS p. 16). Er is supra al op gewezen dat uw verklaring als zou u alleen de container geopend hebben maar weinig aannemelijk is, en indien u dit samen deed met andere collega’s kan verwacht worden dat ook zei bedreigd geweest zouden zijn -quod non. Wat betreft uw vader, stelt u dat “niemand in het complex wist dat ik de zoon van mijn vader was”, om te verklaren waarom uw vader geen problemen kende na uw vertrek (CGVS p. 15). Nochtans verklaarde u eerder dat u met zo’n 25 andere dorpelingen bij de douane werkte (CGVS p. 10), die geacht kunnen worden van uw familieband op de hoogte te zijn geweest, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 15). U stelt uw verklaring dan bij naar dat de andere collega’s dit niet wisten, “mensen van Kama en de Arabieren” (CGVS p. 15). Ook in dit geval kan niet om de vaststelling heen dat u uw relaas lijkt aan te passen in functie van de vraagstelling, eerder dan iets dat werkelijk gebeurde te verhalen. Ook is het vreemd te noemen dat de bedreigingen zich niet zouden focussen op de werkelijke verantwoordelijken voor de ontdekking in uw vertelling, namelijk degene die besliste dat de containers in kwestie dienden geopend te worden, en degene die certificatie voor doorgang verleenden (CGVS p. 17, 18).

Ten vierde is het trouwens ook maar weinig aannemelijk dat een smokkel-operatie op dergelijk knullige manier onderuit gehaald zou kunnen worden. U verklaart dat u een container aangewezen werd om te openen, een opdracht die u niet kon weigeren zonder ontslagen te worden (CGVS p. 16), en een kwestie waar u niet de eindverantwoordelijke voor was; u koos niet welke containers gecontroleerd werden, u verleende geen certificatie voor het doorlaten van vracht (zie supra). Maar desalniettemin lijkt het plan van de chauffeur en de commissaris (commissionaris) betrokken bij de smokkel enkel geweest te zijn om u smeergeld aan te bieden om de container niet te openen, en toen dat niet werkte, om u te bedreigen. Er op gewezen dat dergelijke werkwijze geen steek houdt en dat de omkopen en bedreigingen op een andere, hoger niveau dienden te gebeuren (iets waar de smokkelaars zeker van op de hoogte geacht kunnen worden gezien de betrokkenheid van een commissaris bij de smokkel), kan u hier geen stekende uitleg voor geven (CGVS p. 16 – 18).

Ten vijfde is ook de chronologie van de bedreiging die u voorhoudt maar vreemd. U stelt dat u eerst in contact kwam met de chauffeur, die vroeg u om de container niet te openen en probeerde u om te kopen, hierna haalde u een verantwoordelijke en ging de bal aan het rollen (CGVS p. 14). De bedreiging volgde evenwel pas naderhand, toen de smokkelwaar al ontdekt was en de commissaris op het punt stond om opgepakt te worden (CGVS p. 14, 18). Dat is vreemd, verwacht kan worden dat men u zou bedreigen met het oog op het potje gedekt te houden, niet zomaar gratis. Er op gewezen dat het geen zin heeft om u na de feiten nog te bedreigen, en dat deze persoon zich daardoor alleen maar verder schuldig maakte, had u hier geen verklaring voor (CGVS p. 19).

Ten slotte dient er ook nog op gewezen te worden dat u toen u initieel om internationale bescherming verzocht, u nog verklaarde dat u problemen had met de taliban (verklaring niet begeleide minderjarige vreemdeling). Maar voor de DVZ en het CGVS hangt u daarentegen een verhaal op over de smokkel van helikopteronderdelen, en verklaart u niet te weten wie daar eigenlijk achter zat, of met wie de commissaris die u bedreigde banden had (CGVS p. 20). Hier op gewezen, kan u enkel herhalen dat u niet weet wie er achter de dreiging zit, en verwijst u naar “de taliban, de overheid, of een andere gewapende groepering” (CGVS p. 20).

Alles samen genomen dient daarom vastgesteld te worden dat, hoewel het goed mogelijk is dat u werkelijk op de douane in Jalalabad hebt gewerkt, u niet aannemelijk kon maken dat u werkelijk bedreigd werd omwille van iets dat u tijdens het werk ontdekt had, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 19).

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliel in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies wordt vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politieel

diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod_20200312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP, dat in de loop van 2019 zware verliezen leed, nog in beperkte mate aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden in 2018 bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg had. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers zijn in 2019 aanzienlijk gedaald in de provincie Nangarhar en dit geldt ook voor de stad Jalalabad. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats, maar kan er voor 2019 een daling worden vastgesteld van het aantal zelfmoordaanslagen en aanslagen waarbij veel gewonden vallen. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Waar Jalalabad in de eerste helft van 2018 werd getroffen door enkele grootschalige aanslagen die werden opgeëist door ISKP, is hun capaciteit om dergelijke aanslagen uit te voeren afgenomen in 2019. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke

gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Guidance Note stelt voorts dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

Uw thuisdorp ligt aan de grote weg van Jalalabad naar de grens met Pakistan (CGVS p. 8, 10). Als u zich vestigt in Jalalabad zou het dus eenvoudig zijn om contact te houden met uw familieleden in het dorp, en om op hun steun te kunnen blijven rekenen. Uw vader heeft een schijnbaar vaste job bij de douane van Jalalabad, waar hij al jarenlang werkt, net als uw oom langs moederskant (CGVS p. 5, 6). In uw thuisdorp hebt u daarnaast ook nog enkele ooms langs vaderskant elk met hun eigen beroep (CGVS p. 6). U houdt met iedereen nog contact via messenger (CGVS p. 7), wat indicatief is van een goede band. In de stad zelf hebt u bovendien ook een kozijn die zijn eigen stoffenwinkel openhoudt (CGVS p. 7).

Zelf het u een aantal jaar scholing genoten, en hebt u ook al enkele jaren beroepservaring bij de douane van Jalalabad (CGVS p. 5, 6). U zou zelf ietwat Engels kunnen schrijven (CGVS p. 8). U bent bovendien een gezonde, alleenstaande man en daarom, gelet op uw leeftijd, professionele, scholings- en economische achtergrond, zou het voor u mogelijk moeten zijn om u op de arbeidsmarkt in de stad te begeven. Gelet op de nabijheid van uw dorp bij de stad heeft u de nodige lokale kennis van de heersende normen in de samenleving en kan u rekenen op een ondersteunend netwerk van familie-, stam- en/of clanleden in de regio. U was verder in staat uw reis naar Europa te financieren, wat duidt op de nodige financiële draagkracht van uw netwerk. Ook uw zelfstandigheid, die u heeft aangetoond door naar Europa te reizen en u hier in een vreemde gemeenschap te vestigen, is een troef voor een hervestiging in de stad. U haalde bovendien geen bijkomende kwetsbaarheden aan waaruit zou blijken dat u zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen.

Men kan dus concluderen dat gelet op uw persoonlijke omstandigheden en profiel, een intern vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad voor u veilig en redelijk is.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat uw kozijn zijn winkel te klein was om in te gaan werken en dat uw vader geen goede band had met zijn broers. Nochtans wordt dit gelogenstraft door uw eerdere verklaringen als zou u nog geregeld contact hebben met onder meer uw ooms langs vaderskant, wat wijst op het bestaan van een goede band, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 7, 20). Wat betreft de mogelijkheid om in de winkel van uw kozijn te werken, dit is geen absolute vereiste om u in Jalalabad te kunnen vestigen; dat uw kozijn daar een winkel uitbaat is louter een element dat er op wijst dat u daar een zeker netwerk hebt en dat er iemand is die u zou kunnen bijstaan terwijl u zelf werk zoekt, zonder dat u noodzakelijk bij hem zou moeten kunnen gaan werken. In zoverre dat u zou u nog terug verwijst naar uw eerder aangehaalde problemen, werd eerder in deze beslissing aangetoond dat daar geen geloof gehecht aan kan worden zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de volgende bepalingen:

*“- artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ("Vluchtelingenconventie"),
- de artikelen 48/2 tot en met artikel 48/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna "Vreemdelingenwet"),
- schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en als beginselen van behoorlijk bestuur de zorgvuldigheidplicht, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel,
- en schending van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM”.*

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielaanvragen, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het onderhoud duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

*Er moet er in dit kader **ten eerste** op gewezen worden dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. Initieel aan dat u geboren was op 30 september 2003 en op dat moment dus 16 jaar oud was (fiche nietbegeleide minderjarige vreemdeling). Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair ziekenhuis St. Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, Capucijnenvoer 7, 3000 Leuven op 7 januari 2020, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit onderzoek is immers gebleken dat u op dat*

moment een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 21,5 jaar, met een standaarddeviatie van 2 jaar.

Toen u voor het CGVS gevraagd werd wanneer u geboren werd, gaf u wederom aan dat u 16 jaar oud zou zijn, op basis van wat er in uw taskara zou staan (CGVS p. 3, 4, document 1). Dit is een zodanig aanzienlijk verschil met wat het medisch onderzoek vaststelt, dat het niet verklaard kan worden door bijvoorbeeld de onachtzaamheid van uw ouders bij het mededelen van uw geboortedatum aan de lokale administratie. Er kan daarom ernstig getwijfeld worden aan de echtheid van deze taskara. Nadat u gewezen werd op de bevinding van het medisch onderzoek (CGVS p. 3, 4), bleef u bij uw eerdere leeftijdsverklaring. Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en dat u hiervoor ook een taskara voorlegde die niet correct uw leeftijd vermeldt, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om een mogelijk vals document voor te leggen en om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.

Wat betreft de problemen die u gekend zou hebben in Afghanistan, verklaart u dat u gevaar zou lopen vanwege een u onbekend netwerk wiens smokkelactiviteiten u verstoord zou hebben. U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

*Op basis van uw verklaringen viel er **in de eerste plaats** namelijk geen oorzakelijk verband vast te stellen tussen uw voorgehouden taak op het werk, en het aan het licht komen van de smokkelactiviteit. Uw taak zou er uit bestaan hebben om vracht over te laden van grote in kleine containers, of in het gedeeltelijk uitladen van een container om de inspectie mogelijk te maken en om de goederen te tellen. U besliste zelf niet welke container u zou moeten uitladen, en of een container wel dan niet uitgeladen, geïnspecteerd, etc. zou worden (CGVS p. 11, 12, 13). U stond zelf ook niet in voor de inspecties, enkel voor het fysieke werk dat hier aan vooraf ging (CGVS p. 13). Hierdoor is het helemaal niet duidelijk waarom u bedreigd zou worden omwille van het openmaken van een container met gesmokkelde goederen, of waarom men u zou proberen omkopen; u was helemaal niet bij machte om te weigeren de container open te maken, en u had geen zeggenschap over welke containers die dag gecontroleerd zouden worden. U was gewoon het instrument van de officieren van de douane. Het is daarom zeer twijfelachtig dat men u zou bedreigen omwille van uw voorgehouden taak, waar u meermaals op gewezen werd (CGVS p. 16, 17, 18, 19). Het is maar weinig aannemelijk dat iemand met uw rol in het hele proces de focus van dreigementen zou worden.*

*U legt **ten tweede** trouwens afwijkende verklaringen af over het gegeven of u alleen dan wel in teamverband het werk zou uitvoeren waardoor u verklaart in de problemen gekomen te zijn. U spreekt als u het hebt over uw werk steeds over “we” (we checken de goederen, we openen de containers, we maken rijen, etc.; CGVS p. 12, 13), en verklaart dat u in een team met twee anderen zou werken, een oudere en een jongere collega (CGVS p. 14). Ook als u het specifieke incident bespreekt, stelt u dat “we spraken met de chauffeur, zeiden dat we deze wouden openen... we drongen aan... we hebben niet akkoord gegaan” (CGVS p. 14), en stelt zelfs uitdrukkelijk dat uw teamhoofd u en uw collega’s zei om de aparte container te openen (CGVS p. 14). Later in het onderhoud, als u bevraagd wordt over of en waarom enkel u in de problemen kwam, verklaart u plots dat enkel u de container in kwestie opende, terwijl de collega’s de anderen bekeken (CGVS p. 16). Het lijkt er sterk naar dat u uw relaas zonder meer herschrijft naar mate u gewezen wordt op lacunes, wat de aannemelijkheid verder ondermijnt.*

*Aansluitend hierop kan **ten derde** trouwens ook aangestipt worden dat het maar vreemd zou zijn als niemand anders van uw collega’s met dergelijke dreigementen te kampen zou hebben gehad, met name uw vader en oom die daar ook werkten (CGVS p. 5, 6). Noch uw familieleden die op dezelfde werkplaats actief waren, noch uw directe collega’s zouden voor zover u weet problemen gekend hebben na uw vertrek (CGVS p. 16). Er is supra al op gewezen dat uw verklaring als zou u alleen de container geopend hebben maar weinig aannemelijk is, en indien u dit samen deed met andere collega’s kan verwacht worden dat ook zei bedreigd geweest zouden zijn -quod non. Wat betreft uw vader, stelt u dat “niemand in het complex wist dat ik de zoon van mijn vader was”, om te verklaren waarom uw vader geen problemen kende na uw vertrek (CGVS p 15). Nochtans verklaarde u eerder dat u met zo’ n 25 andere dorpelingen bij de douane werkte (CGVS p. 10), die geacht kunnen worden van uw familieband op de hoogte te zijn geweest, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 15). U stelt uw verklaring dan bij naar dat de andere collega’s dit niet wisten, “mensen van Kama en de Arabieren” (CGVS p. 15). Ook in dit geval kan niet om de vaststelling heen dat u uw relaas lijkt aan te passen in functie van de vraagstelling, eerder dan iets dat werkelijk gebeurde te verhalen. Ook is het vreemd te*

noemen dat de bedreigingen zich niet zouden focussen op de werkelijke verantwoordelijken voor de ontdekking in uw vertelling, namelijk degene die besliste dat de containers in kwestie dienden geopend te worden, en degene die certificatie voor doorgang verleenden (CGVS p. 17, 18).

Ten vierde is het trouwens ook maar weinig aannemelijk dat een smokkel-operatie op dergelijk knullige manier onderuit gehaald zou kunnen worden. U verklaart dat u een container aangewezen werd om te openen, een opdracht die u niet kon weigeren zonder ontslagen te worden (CGVS p. 16), en een kwestie waar u niet de eindverantwoordelijke voor was; u koos niet welke containers gecontroleerd werden, u verleende geen certificatie voor het doorlaten van vracht (zie supra). Maar desalniettemin lijkt het plan van de chauffeur en de commissaris (commissionaris) betrokken bij de smokkel enkel geweest te zijn om u smeergeld aan te bieden om de container niet te openen, en toen dat niet werkte, om u te bedreigen. Er op gewezen dat dergelijke werkwijze geen steek houdt en dat de omkopingen en bedreigingen op een andere, hoger niveau dienden te gebeuren (iets waar de smokkelaars zeker van op de hoogte geacht kunnen worden gezien de betrokkenheid van een commissaris bij de smokkel), kan u hier geen stekende uitleg voor geven (CGVS p. 16 – 18).

Ten vijfde is ook de chronologie van de bedreiging die u voorhoudt maar vreemd. U stelt dat u eerst in contact kwam met de chauffeur, die vroeg u om de container niet te openen en probeerde u om te kopen, hierna haalde u een verantwoordelijke en ging de bal aan het rollen (CGVS p. 14). De bedreiging volgde evenwel pas naderhand, toen de smokkelwaar al ontdekt was en de commissaris op het punt stond om opgepakt te worden (CGVS p. 14, 18). Dat is vreemd, verwacht kan worden dat men u zou bedreigen met het oog op het potje gedekt te houden, niet zomaar gratis. Er op gewezen dat het geen zin heeft om u na de feiten nog te bedreigen, en dat deze persoon zich daardoor alleen maar verder schuldig maakte, had u hier geen verklaring voor (CGVS p. 19).

Ten slotte dient er ook nog op gewezen te worden dat u toen u initieel om internationale bescherming verzocht, u nog verklaarde dat u problemen had met de taliban (verklaring niet begeleide minderjarige vreemdeling). Maar voor de DVZ en het CGVS hangt u daarentegen een verhaal op over de smokkel van helikopteronderdelen, en verklaart u niet te weten wie daar eigenlijk achter zat, of met wie de commissaris die u bedreigde banden had (CGVS p. 20). Hier op gewezen, kan u enkel herhalen dat u niet weet wie er achter de dreiging zit, en verwijst u naar “de taliban, de overheid, of een andere gewapende groepering” (CGVS p. 20).

Alles samen genomen dient daarom vastgesteld te worden dat, hoewel het goed mogelijk is dat u werkelijk op de douane in Jalalabad hebt gewerkt, u niet aannemelijk kon maken dat u werkelijk bedreigd werd omwille van iets dat u tijdens het werk ontdekt had, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 19).

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliel in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter uiteenzetten van een theoretisch betoog aangaande het principe van het voordeel van de twijfel, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, *sub c*, van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afgaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met "*improvised explosive devices*" (hierna: IED's), e.d. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de '*conflict severity*' map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019, 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 maart 2020).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

De bestreden beslissing wijst er voorts terecht op dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie opgenomen in de bestreden beslissing (zie weblinks) en de aanvullende nota van de commissaris-generaal blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Voorts blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie weblinks opgenomen in de bestreden beslissing en de aanvullende nota van de commissaris-generaal dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie Nangarhar. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora-gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd.

Wat betreft de stad Jalalabad dient vastgesteld dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Verder blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) (vooral de taliban en Islamitische Staat (ISKP)) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde "*improvised explosive devices*" (IED's), mijnen en andere explosieven. Het doelwit hiervan is het overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*"-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Daarnaast werd Jalalabad getroffen door enkele grootschalige aanslagen van ISKP op licht bewaakte locaties, waarbij voornamelijk burgers gevisieerd werden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld ervoor dat ook burgers zonder specifiek profiel worden gedood of verwond. De impact van de beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Uit de beschikbare informatie, waaronder de EASO *Guidance Note*, blijkt aldus dat de graad van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger in geval van terugkeer louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet lopen.

Wel stelt de Raad vast dat het willekeurig geweld in de stad Jalalabad in zekere mate hoog blijft. Zoals hoger reeds aangehaald heeft het Hof van Justitie in dit geval geoordeeld dat rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Dienaangaande motiveert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Ook uit het verzoekschrift blijken geen individuele omstandigheden die in hoofde van verzoeker de kans vergroten dat hij ingeval van hervestiging in de stad Jalalabad zou worden geraakt door het willekeurig geweld aldaar.

Met het louter betwisten van dit besluit, het betoog dat de situatie in Afghanistan met de dag verslechtert en het citeren uit diverse persartikels en rapporten, aangehaald in het verzoekschrift, toont verzoeker allerminst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gesteund.

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Met zijn loutere verwijzing naar de inhoud van de bestreden beslissing en de informatie zoals gehanteerd door verweerder, doet hij uiteraard geen afbreuk aan de voormelde, in deze beslissing en op grond van deze informatie gedane vaststellingen. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal eruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gesteund.

Ook de recente informatie waarnaar verzoeker verwijst *“EASO, COI Report Afghanistan: Security Situation”*, van september 2020 en de ie door de verwerende partij aan de aanvullende nota werd toegevoegd ligt volledig in dezelfde lijn als en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de landeninformatie zoals gehanteerd door verweerder.

Zo verzoeker nog verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 oktober 2019 benadrukt de Raad dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien werd in dit arrest gesteld dat de veiligheidssituatie van de stad Jalalabad (en de agglomeratie) zich onderscheidt van deze van de overige delen van de provincie Nangarhar. Uit het voorgaande en uit hetgeen volgt blijkt evenwel dat verzoeker *in casu* over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

In de bestreden beslissing houdt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verder nog terecht voor als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt

geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Guidance Note stelt voorts dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.”

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

Uw thuisdorp ligt aan de grote weg van Jalalabad naar de grens met Pakistan (CGVS p. 8, 10). Als u zich vestigt in Jalalabad zou het dus eenvoudig zijn om contact te houden met uw familieleden in het dorp, en om op hun steun te kunnen blijven rekenen. Uw vader heeft een schijnbaar vaste job bij de douane van Jalalabad, waar hij al jarenlang werkt, net als uw oom langs moederskant (CGVS p. 5, 6). In uw thuisdorp hebt u daarnaast ook nog enkele ooms langs vaderskant elk met hun eigen beroep (CGVS p. 6). U houdt met iedereen nog contact via messenger (CGVS p. 7), wat indicatief is van een goede band. In de stad zelf hebt u bovendien ook een kozijn die zijn eigen stoffenwinkel openhoudt (CGVS p. 7).

Zelf het u een aantal jaar scholing genoten, en hebt u ook al enkele jaren beroepservaring bij de douane van Jalalabad (CGVS p. 5, 6). U zou zelf ietwat Engels kunnen schrijven (CGVS p. 8). U bent bovendien een gezonde, alleenstaande man en daarom, gelet op uw leeftijd, professionele, scholings- en economische achtergrond, zou het voor u mogelijk moeten zijn om u op de arbeidsmarkt in de stad te begeven. Gelet op de nabijheid van uw dorp bij de stad heeft u de nodige lokale kennis van de heersende normen in de samenleving en kan u rekenen op een ondersteunend netwerk van familie-, stam- en/of clanleden in de regio. U was verder in staat uw reis naar Europa te financieren, wat duidt op de nodige financiële draagkracht van uw netwerk. (...) U haalde bovendien geen bijkomende kwetsbaarheden aan waaruit zou blijken dat u zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen.

Men kan dus concluderen dat gelet op uw persoonlijke omstandigheden en profiel, een intern vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad voor u veilig en redelijk is.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat uw kozijn zijn winkel te klein was om in te gaan werken en dat uw vader geen goede band had met zijn broers. Nochtans wordt dit gelogenstraft door uw eerdere verklaringen als zou u nog geregeld contact hebben met onder meer uw ooms langs vaderskant, wat wijst op het bestaan van een goede band, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 7, 20). Wat betreft de mogelijkheid om in de winkel van uw kozijn te werken, dit is geen absolute vereiste om u in Jalalabad te kunnen vestigen; dat uw kozijn daar een winkel uitbaat is louter een element dat er op wijst dat u daar een zeker netwerk hebt en dat er iemand is die u zou kunnen bijstaan terwijl u zelf werk zoekt, zonder dat u noodzakelijk bij hem zou moeten kunnen gaan werken. In zoverre dat u zou u nog terug verwijst naar uw eerder aangehaalde problemen, werd eerder in deze beslissing aangetoond dat daar geen geloof gehecht aan kan worden zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. ”

Verzoeker verwijst naar het gegeven dat hij slechts drie à vier jaar naar school is geweest, dat hij enkel wat kan lezen, maar niet schrijven, dat er aldus sprake is van laaggeschooldheid en dat er gelet op de socio-economische omstandigheden die door verzoeker op uitgebreide wijze aan de hand van algemene rapporten worden geschetst, blijkt dat hij niet over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat de Guidance Note ook stelt dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.

De Raad stelt dat in hoofde van verzoeker concreet werd vastgesteld dat zijn thuisdorp aan de grote weg van Jalalabad naar de grens met Pakistan ligt (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8, 10, 11) waardoor het eenvoudig zou zijn om contact te houden met zijn familieleden in het dorp, en om op hun steun te kunnen blijven rekenen. Volgens verzoekers eigen verklaringen heeft zijn vader een schijnbaar vaste job bij de douane van Jalalabad, waar hij al jarenlang werkt, net als zijn oom langs moederskant (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, 6). In zijn thuisdorp heeft hij daarnaast ook nog enkele ooms langs vaderskant elk met hun eigen beroep (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Bovendien houdt hij met iedereen nog contact via Messenger (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7), wat een indicatie is van een goede band. In de stad zelf woont bovendien ook een kozijn die zijn eigen stoffenwinkel openhoudt (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Zelf heeft verzoeker een aantal jaar scholing genoten, en heeft hij ook al enkele jaren beroepservaring opgedaan bij de douane van Jalalabad (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, 6). Verzoeker zou zelfs een beetje Engels kunnen schrijven (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8).

Daarnaast is verzoeker een gezonde, alleenstaande man en daarom zou het, gelet op zijn leeftijd, professionele, scholings- en economische achtergrond, mogelijk moeten zijn om zich op de arbeidsmarkt in de stad te begeven. Gelet op de nabijheid van zijn dorp bij de stad heeft hij bovendien de nodige lokale kennis van de heersende normen in de samenleving en kan hij rekenen op een ondersteunend netwerk van familie-, stam- en/of clanleden in de regio. Verzoeker was wel degelijk in staat de reis naar Europa te financieren, wat bijkomend ook duidt op de nodige financiële draagkracht van zijn netwerk.

Met de argumentatie dat hij slechts drie à vier jaar naar school is geweest, dat hij enkel wat kan lezen, maar niet schrijven, dat er aldus sprake is van laaggeschooldheid en dat hij gelet op de socio-economische omstandigheden zoals blijkt uit algemene rapporten, niet over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en nooit contact heeft gehad met zijn neef die in Jalalabad woont en werkt, kan verzoeker aan het geheel van specifieke en concrete vaststellingen geen afbreuk doen.

Hierbij moet nog worden opgemerkt dat verzoeker wel degelijk tijdens het persoonlijk onderhoud bevestigd heeft dat hij met zijn kozijn contact heeft via Facebook (Notities persoonlijk onderhoud, p. 20). Ook stelde verzoeker dat hij drie à vier jaar naar school is geweest, dat hij een beetje Engels heeft leren spreken van zijn oom en ook wat kan schrijven, dat hij dat geleerd heeft van zijn oom aan moederskant die hem zelfs boeken van een cursus van een taalcentrum bracht (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8).

Ook waar verzoeker zich de vraag stelt op welke wijze zijn ervaring die hij had bij de douane kan worden aangemerkt als beroepservaring, moet worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij geen beroepservaring heeft.

Waar hij nu zijn beroepservaring tracht te minimaliseren door te stellen dat hij daar slechts als loopjongen heeft gewerkt, gaat hij voorbij aan de omschrijving van zijn taak bij de douane tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-14). Daar verklaarde hij immers nog dat hij als taak had goederen van de ene naar de andere container te brengen, of een container laden, verzamelen en tellen van items, maar ook als "*checken van goederen, berekenen en de kwaliteit nakijken*". Verzoeker stelt verder dat hij het fysieke werk moest doen en elke doos moest checken. Daarnaast geeft verzoeker te kennen dat hij dit werk deed samen met nog 25 andere dorpelingen. Hieruit blijkt niet dat verzoeker "*slechts als*

loopjongen” heeft gewerkt, maar dat hij wel degelijk handarbeid heeft verricht. Het argument dat hij op dat moment slechts 16 à 18 jaar was doet hier dan ook geen afbreuk aan.

Ook waar verzoeker in het verzoekschrift te kennen geeft dat hij enkel en alleen bij de douane kon werken omdat zijn vader en oom dar ook werkten wordt vastgesteld dat verzoeker dit nooit eerder heeft vermeld. Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf verzoeker nog aan dat er ook 25 dorpelingen er konden werken omdat het hoofd van de douane van hun dorp was, waardoor het gemakkelijk was er werk te krijgen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Voor zover kan worden aangenomen dat verzoeker dit werk slechts gekregen heeft omwille van het werk van zijn vader en oom bij de douane, is de Raad van oordeel dat dit geenszins afbreuk doen aan het gegeven dat verzoeker daadwerkelijke beroepservaring heeft.

Waar verzoeker meent dat er een verkeerde inschatting van zijn profiel wordt gemaakt waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zijn reis naar Europa duidt op de nodige financiële draagkracht van zijn netwerk, gaat hij eraan voorbij dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn vader de reis organiseerde en aan de smokkelaar tussen de 5500 en 6000 euro betaalde voor de reis (Verklaring DVZ, vraag 30) en dat zijn vader vast werk had als chef bij de douane (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5) net zoals een oom langs moederskant ook bij de douane werkte (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Waar verzoeker nu in het verzoekschrift melding maakt van het feit dat de neef van zijn vader de reis heeft gefinancierd, waardoor verzoekers vader nu schulden heeft en de financiële situatie van zijn vader is verslechterd, beperkt hij zich tot slechts enkele algemene *post factum* beweringen. Verzoeker heeft hier tijdens het persoonlijk onderhoud geen enkele melding van gemaakt, noch van het feit dat zijn familie zich nu in een financieel precaire situatie zou bevinden.

Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij ten onrechte besluit dat hij op zijn neef kan steunen om zich in Jalalabad te vestigen, doet hij geen afbreuk aan het geheel van de voormelde concrete motieven. Overigens is verzoeker een alleenstaande jongeman die volgens de EASO Guidance note in staat geacht wordt om er, zonder ondersteunend netwerk, in zijn levensonderhoud te voorzien. Niettegenstaande verzoeker meent dat dit de enige en restrictief te interpreteren uitzondering is die voorzien is in de EASO Guidance Note toont hij niet aan waarom deze zogenaamde “uitzondering” op hem niet van toepassing zou zijn.

Verzoeker geeft nog te kennen dat hij al een jaar in Europa leeft en sporadisch werkt in België, maar toont niet concreet aan op welke wijze dit hem persoonlijk zou verhinderen zich in Jalalabad te vestigen.

In zoverre verzoeker opmerkt dat de socio-economische omstandigheden relevant zijn en hij lijkt aan te sturen op het feit dat Jalalabad geen waardig en veilig vestigingsalternatief biedt, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T./ Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan zal worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor hem onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren.

Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak die de Raad in het verleden velde, kan worden opgemerkt dat hij hiermee geen afbreuk kan doen aan het voorgaande. Nog daargelaten dat hij mede gelet op hetgeen voorafgaat niet concreet aantoonde dat hij zichzelf in een vergelijkbare situatie zou bevinden als de personen waarop deze arresten betrekking hadden, dient immers te worden opgemerkt dat de precedentwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De door verzoeker aangehaalde rechtspraak heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande

situatie gebeurt in elk stadium van de procedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming, waaronder de voorliggende landeninformatie, zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Per aanvullende nota legt verzoeker een rapport neer “*Jalalabad als intern vestigingsalternatief voor personen met nood aan subsidiaire bescherming*” van 9 november 2020. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt echter in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gesteund. De in deze aanvullende nota aangehaalde persoonlijke omstandigheden werden door verzoeker reeds eerder uiteengezet in het verzoekschrift en supra omstandig beoordeeld.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF